

Évközi 21. Vasárnap C

Erősítsétek meg a lankadt kezeket és a megrogygyant térdeket. Járjatok egyenesen, hogy a megbénult tag ki ne ficamodjék, hanem inkább meggyógyuljon. (Zsid 12,12-13)

Olvasmány

Izajás 66,18-21

Ezt mondja az Úr: "Ismerem cselekedeteiket és gondolataikat: eljövök, hogy összegyűjtsek minden népet és nyelvet. Eljönnek majd, és meglátják dicsőségemet. Jelet adok nekik; és azok közül, akik megszabadultak, elküldök néhányat a nemzetekhez: Tarzisz, Put, Lud, Mosek, Ros, Tubál és Jáván népéhez, a távoli szigetekre: azokhoz, akik soha nem hallottak rólam, és nem látták dicsőségemet.

Visszahozzák majd minden testvéreteket ajándékkul az Úrnak a nemzetek közül; lovakon, kocsikon, hordályakon, öszvéreken és tevéken hozzák majd őket szent hegyemre, Jeruzsálembe – mondja az Úr. Úgy, ahogy Izrael fiai hozzák az áldozati ajándékot az Úr házába, tiszta edényekben. És közülük is választok majd magamnak papokat és levitákat" – mondja az Úr.

Szentlecke

Zsidókhoz 12,5-7.11-13

Testvéreim! Megfeledkeztetek a vigasztalásról, amely nektek, a fiaknak szól: "Fiam, ne kicsinyeld le az Úr fenyítését, s ne csüggedj el, ha korhol. Mert megfenyíti az Úr, akit szeret, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad." Maradjatok állhatatosak a fenyítéskor: az Isten úgy bánik veletek, mint fiaival. Hol van olyan fiú, akit az apja nem fenyít? Igaz, most minden fenyítés inkább szomorúságot okoz, mintsem örömet, később azonban az igaz élet és békesség gyümölcsét termi annak, aki elviseli.

Ezért erősítsétek meg a lankadt kezeket és a megrogygyant térdeket. Járjatok egyenesen, hogy a megbénult tag ki ne ficamodjék, hanem inkább meggyógyuljon.

Abban az időben Jézus Jeruzsálem felé tartott. Útközben tanított a városokban és falvakban, melyeken áthaladt.

Valaki megkérdezte tőle: "Uram, kevesen vannak, akik üdvözülnek?"

Ő így válaszolt: "Törekedjetez bemenni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan próbálnak majd bejutni, de nem tudnak.

A ház ura felkel és bezárja az ajtót, ti kint rekedtek, és zörgetni kezdtek az ajtón: 'Uram, nyiss nekünk ajtót.' Erre ő azt feleli nektek: 'Nem tudom, honnan vagytok.'

Akkor ti bizonygatni kezditek: 'Veled ettünk és ittunk, a mi utcánkban tanítottál.' De ő megismétli: 'Nem tudom, honnan vagytok. Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők!'

Ott majd sírás és fogcsikorgatás lesz, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és mind a prófétákat az Isten országában, magatokat meg kiteszítva onnan. Jönnek majd keletről és nyugatról, északról és délről, és helyet foglalnak az Isten országában.

Íme, így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók!"

Elmélkedés

"Uram, csak kevesen vannak, akik megmenekülnek?" Ez a kérdés foglalkoztatja minden idők embereit. Előbb-utóbb mindenki foglalkozik az örök üdvösség vagy a végleges Istentől elzártság kérdésével. De Jézusnak nem a szám, a mérték a fontos. Inkább felsorolja azokat a feltételeket, amelyek elvezethetnek az ember megmeneküléséhez. "Minden erőttökkel azon fáradozzatok ..." nem elég csak névleg (vagy látszólagos keresztséggel) a keresztények közösségéhez, az Egyházhoz tartozni; a menny nem esik senkinek csak úgy az ölébe. Valóban el kell indulnunk az úton, ha meg akarunk menekülni.

Ahol a keresztények tudatában vannak küldetésüknek ahol tényleg elindulnak az úton, ott történik valami, ami a kívülállót is vonzza. Kitartóan tovább kell mennünk, fáradhatatlanul, mindenkinek a maga módján, adományaival és sajátosságaival, gyorsan vagy lassan, vidáman vagy néha kissé ellenkezve a nehézségek és terhek miatt ... a **hogyan** jelentéktelen, mindaddig amíg **mozgásban** vagyunk. Csak a közönynek, kedvetlenségnek, csüggedésnek nincs helye ezen az úton. A belső nyugtalanság és külső szorongatás ezzel szemben újra felélénküléshez vezethet. Ha hűségesek maradunk utunkhoz és határozottan haladunk, akkor mások is követni fognak minket maguktól.

Már most is összegyűlnek a keresztények mindenütt a földön azért, hogy megünnepeljék egymással azt, ami majd egyszer valósággá válik, hogy új együttélési módot tervezzenek. Az álmaikról beszélnek és így egy kicsit közelebb hozzák az eljövendőt. A liturgia minden vasárnap küldéssel fejeződik be: útra küldéssel, amelyen az igazságosság megvalósulása egy kicsit valósággá válik az új élet álma. Isten dicsőségéhez kerülünk egyre közelebb mindaddig, amíg fáradhatatlanul járjuk utunkat, azt az utat, amelyen Jézus járt előttünk.

Nem kell, hogy félelmet keltsen bennünk a keskeny ajtó, amely új életre vezet minket a halál küszöbén. Valóban mindegyikünk egyedül lép Isten színe elé, de az evangéliumban sehol sem áll, hogy valaki ne jutott volna át ezen a keskeny ajtón. Mindenki előtt nyitva áll, aki be mer lépni. És ott végleges valósággá válik az egység fénylő látomása, amelyet az első olvasmány élénk fest.